

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ



ΙΩΝ Ο ΚΥΩΝ

Περί συνύπαρξης
ανθρώπων και ζώων

ΙΚΑΡΟΣ

ΙΩΝ ο ΚΥΩΝ

Περί συνύπαρξης ανθρώπων και ζώων

© 2023, Στέλλα Παναγιωτοπούλου και Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διόρθωση: Βασίλης Δουβίτσας

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος / Ηλίας Μασούρης

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2023

ISBN 978-960-572-576-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΩΝ ο ΚΥΩΝ

Περί συνύπαρξης ανθρώπων και ζώων

ΙΚΑΡΟΣ

«Ο Πλάτων, στην *Πολιτεία*, χαρακτηρίζει
τους σκύλους φιλομαθείς και φιλοσόφους,
αφού μπορούν να διακρίνουν το φιλικό
από το εχθρικό» (*Πολιτεία* 376A, βιβλίο Β).*

* Πλάτωνος *Πολιτεία*, μτφρ. Ι.Ν. Γρυπάρης [1911], εκδ. Ζαχαρόπουλος, χ.χ.

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο	
Ο γκρίζος λύκος μέσα μου	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο	
Χθόνια μυστικά	29
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο	
Λόρδοι και αλήτες	46
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο	
Αγάπη για δέσιμο	60
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο	
Πόνος	75
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο	
Ο Φρόντ κι εμείς	88
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο	
Σεξ και άλλα ευτράπελα	97
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο	
Πρόσκληση σε γεύμα	110
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο	
Μερικά ζώα είναι πιο ίσα από τα άλλα	121
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο	
Φάτα Μοργκάνα	133

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεν χρειάζεται να αναρωτηθείτε πού γεννήθηκα. Όπως καταλαβαίνετε από το όνομά μου, είμαι Νεοέλληνα κύων, ανήκω στη φουρνιά εκείνη που οι κηδεμόνες δίνανε στα κατοικίδια τους ονόματα αρχαία και οι γονείς στα παιδιά τους ονόματα χριστιανικά. Μετά άλλαξε ο συρμός και οι επόμενοι Νεοέλληνες έχουν ονόματα αρχαία κι έτσι έχω πολλούς συνονόματους ανθρώπους με τους οποίους μοιράζομαι όχι μόνο το όνομα, αλλά και τον αγαπημένο μας τόπο. Στην επόμενη ερώτησή σας, «τίνος είσαι εσύ;», απαντώ ευθέως, «είμαι αγνώστου μητρός, και φυσικά και πατρός, όχι καθαρόαιμος αριστοκράτης και, ως εκ τούτου, καταδικασμένος να ανακαλύπτω τον εαυτό μου χωρίς πιστοποιητικά γενεαλογίας».

Η πρώτη εικόνα που θυμάμαι, καθώς βγήκα σκουντουφλώντας από το χαρτόκουτο όπου με είχαν στοιβάξει εμένα και τα αδέρφια μου, ήταν ένα εκθαμβωτικό γαλάζιο που λαμπύριζε κι ανάσαινε, με δρόσιζε και με καλούσε. Έτσι, βρέθηκα να τσαλαβουτάω και να γαβγίζω στα κύματα και μετά να κυλιέμαι και να τρέχω στην άμμο, να ανοίγω τρύπες και να χώνω μέσα τη μουσούδα μου και μετά ξανά στο νερό να χοροπηδάω σαν βατράχι. Από τότε, όποτε βλέπω θάλασσα, τρέχω καταπάνω της με λαχτάρα. Για καλή μου τύχη, γεννήθηκα σ' έναν τόπο

που έχει θάλασσα παντού, θάλασσα ζεστή, γαλάζια και ήρεμη, με νησιά και αμέτρητες παραλίες, τόσες που δεν θα προλάβω να τις γνωρίσω όλες, ακόμα κι αν τρέχω ασταμάτητα για όλη μου τη ζωή.

Πριν καν πεινάσω, μας μαζέψανε και βρεθήκαμε σε μια φιλόξενη αυλή και μέσα σε λίγες μέρες γνώρισα τον Άνθρωπό μου, Άμου από εδώ και στο εξής. Με πήρε αγκαλιά κι εγώ κοιμήθηκα αμέσως στα χέρια του, μακάριος και ασφαλής. Όταν ξύπνησα, ήμουν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου μας και χάζευα ήσυχος έξω από το παράθυρο. Δεν ξαναείδα τα αδέρφια μου και ούτε τα ξανασκέφτηκα ποτέ. Αγαπώ τα ταξίδια με το αυτοκίνητο, ούτε γκρινιάζω, ούτε ζαλίζομαι, ούτε διαμαρτύρομαι. Τυχερός εγώ, τυχερός κι ο Άμου γιατί, όπως μου εξήγησε, του αρέσουν πολύ τα ταξίδια, κι έτσι είχαμε μπροστά μας πολύ δρόμο στο μέλλον.

Όταν φτάσαμε στο σπίτι, φρόντισα να μυρίσω κάθε γωνιά, να δαγκώσω ξύλα και υφάσματα, να ξαπλώσω σε κρεβάτια και καναπέδες, ακολουθώντας και παρακολουθώντας Εκείνον με μεγάλη περιέργεια. Τότε άρχισε να με φωνάζει με το όνομά μου κι έγινα ο Ίων. Με το που απόκτησα όνομα, έπαψα να είμαι πια ένας αδέσποτος ούτις.

Στην πρώτη επίσκεψη στον γιατρό μου, ανακάλυψα κι άλλα για την αφεντιά μου. Με χαρακτήρισε ημίαιμο λαμπραντόρ κι εγώ ανασήκωσα τα αυτιά μου και τεντώθηκα στην κάτω θέση του σκύλου, που γνωρίζετε όσοι κάνετε γιόγκα, ως ένδειξη ευχαρίστησης. Γιατί, ό,τι και να λέμε, την υποψία ενός ευγενούς παρελθόντος, έστω και κατά το ήμισυ, ουδείς αρνήθηκε μετά βδελυγμίας. Ημίαιμος και καμαρωτός, λοιπόν, εμβολιασμένος, πλυμένος και με το περιλαίμιό μου, urban και μετροπόλιταν ξεκίνησα τη σκυλίσις μου ζωή με ευοίωνες προοπτικές, χω-

ρίς κανένα πρόβλημα επιβίωσης. Γεγονός που μου πρόσφερε άπειρο χρόνο να στοχάζομαι τα του βίου μου και του βίου σας.

Σημαντικό μέρος της κοινής μου ζωής με τον Άμου ήταν ατέλειωτες βόλτες, προς μεγάλη μου χαρά, στους δρόμους της Αθήνας, όπου, καθώς εκείνος κοίταζε προσεκτικά γύρω του και μου μιλούσε, εγώ μύριζα κάθε γωνιά και μετά την κατουρούσα για να αφήσω τα ίχνη μου. Αναπτύξαμε έτσι μια *flânerie en deux*, όπου ο καθένας εμπλούτιζε με τις διαφορετικές του αισθήσεις την κοινή μας εμπειρία. Η τύχη μου δεν περιοριζόταν λοιπόν μόνο στις υλικές και συναισθηματικές μου απολαβές, στοργή, στέγη, τροφή, ασφάλεια και ιατρική περίθαλψη, αλλά απλωνόταν και σε συναρπαστικές βόλτες και ταξίδια. Στις περιπλανήσεις μας είχαμε φυσικά και πολλά συναπαντήματα με ανθρώπους και σκύλους. Η ποικιλία μας και η ποικιλία σας, στη μορφή και στην οσμή, είναι αξιοπρόσεκτες και ήταν η αφορμή για να αρχίσουν να με απασχολούν συγγένειες, πρόγονοι και φιλίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Ο γκρίζος λύκος μέσα μου

Μια μέρα, η βόλτα μας με το αυτοκίνητο κατέληξε σε μια μά-ντρα κοντά στην Εθνική Οδό προς Λαμία. Ο Άμου με κατέβα-σε δεμένο και πλησιάσαμε μια μεγάλη ξύλινη πόρτα. Άκουγα και μύριζα πλήθος και μεγάλη κινητικότητα. Μόλις μας άνοι-ξαν, βρέθηκα σε μια αλάνα γεμάτη από σκύλους όλων των χρωμάτων και μεγεθών, με μια απίστευτη ποικιλία αυτιών, ουρών και μουσούδων. Κοντοί, ψηλοί, καστανοί, ασπρόμαυροι, μακρυμάλληδες και κοντότριχοι, με μακριές και κοντές μου-σούδες, από κάθε ράτσα και κάθε ανάμειξη, ανάμεσά τους κι εγώ. Η ποικιλομορφία του είδους μου μου φέρνει σχεδόν γέ-λια. Με κατεβασμένα ωστόσο τα αυτιά και την ουρά από το άγχος μου με τόση πολυκοσμία, άκουσα τον επίδοξο εκπαι-δευτή μου να μας δίνει κάποιες πληροφορίες και οδηγίες για το επερχόμενο μάθημα. Τότε πληροφορήθηκα για πρώτη φορά ότι προέρχομαι από τον λύκο και ότι είμαι ζώο αγέλης. Λύ-κος, αγέλη. Ο λύκος είναι ένα άγριο ζώο που φοβίζεται, η αγέλη μια ομάδα στην οποία ανήκεις. Εγώ ούτε άγριος νιώθω ούτε μου αρέσουν οι αγέλες. Τις περισσότερες φορές προτιμώ την ησυχία μου από το να συναγελάζομαι με αγνώστους. Αυτό, δε, το χαρωπό χρωματιστό πλήθος με τις γλώσσες κρεμασμέ-νες έξω δεν μου θύμιζε λύκους σε τίποτα. Στη διαδρομή της

επιστροφής, το μυαλό μου ήταν κολλημένο στους λύκους. Τι ήξερα εγώ για τους λύκους; Είχα δει φωτογραφίες τους σε πολλά ωραία χρωματιστά βιβλία που κοιτάζαμε συχνά με τον Δικό μου, όπως είχαμε δει και μερικά ντοκιμαντέρ. Σκύλος της πόλης εγώ, άνθρωπος της πόλης ο Δικός μου, οι εμπειρίες μας με τους λύκους ήταν μηδενικές!

Άρχισα να διασταυρώνω και να εμπλουτίζω τις πληροφορίες μου. Εγώ και όλο αυτό το πολύχρωμο πλήθος που μένουμε στα σπίτια σας και κοιμόμαστε στα κρεβάτια σας ονομαζόμαστε *Canis familiaris* και, μαζί με τους γκρίζους λύκους (*Canis lupus*), ανήκουμε στην οικογένεια των κυνιδών (*Canidae*). Οι σημερινοί σκύλοι, όπως και οι σημερινοί λύκοι, έχουμε κοινό πρόγονο τον γκρίζο λύκο, κάτι που με ξάφνιασε πολύ και φαντάζομαι ότι ξαφνιάζει κι εσάς, αν σκεφτείτε ότι συγκαταλείτε με απογόνους των λύκων!

Οι σημερινοί γκρίζοι λύκοι είναι άγρια ζώα που ζουν ελεύθερα στη φύση και είναι τόσο προσαρμοστικοί που μπορούν να επιβιώσουν από την Αρκτική έως την έρημο! Ζούνε κυρίως σε αγέλες, γι' αυτό και η εικόνα του μοναχικού λύκου είναι μάλλον αποτέλεσμα κακής πληροφόρησης των ανθρώπων! Επιλέγουν το έδαφός τους και την επικράτειά τους ανάλογα με τα διαθέσιμα γεύματα, ελάφια, ζαρκάδια, πρόβατα, κατσίκια και ότι άλλο βρεθεί μπροστά τους που μπορεί να χορτάσει αυτούς και την οικογένειά τους. Έχουν ισχυρή αίσθηση της περιοχής τους και την περιφρουρούν συνεχώς με περιπολίες, αφήνουν δε συχνά τις μυρουδιές τους στα σύνορα της επικρατειάς τους προς γνώσιν και συμμόρφωσιν επίδοξων εισβολέων.

Οι άνθρωποι τους κυνήγησαν με λύσσα και επιμονή. Λίγοι συνειδητοποιούν ότι στην Αμερική, με την έλευση των λευκών, υπέστησαν διωγμούς όχι μόνον οι Ινδιάνοι αλλά και οι

λύκοι, με αποτέλεσμα τον παραλίγο αφανισμό τους.¹ Ο αποδεκατισμός τους και η αναστάτωση στην ισορροπία της φύσης προβλημάτισαν αργότερα τους ανθρώπους κι έτσι απαγορεύτηκε το κυνήγι λύκων. Οι λύκοι, δηλαδή, από ανεπιθύμητοι έγιναν προστατευόμενο είδος. Οι Αμερικάνοι στο τέλος του 20ού αιώνα, 60 χρόνια μετά την εξαφάνιση και του τελευταίου λύκου στα εδάφη τους,² έφεραν λύκους από τον Καναδά στο Γελοουστόουν, τον εθνικό τους δρυμό στο Γουαϊόμινγκ. Συγχρόνως, οι λύκοι επέστρεψαν και στην Ευρώπη μετά από δεκαετίες απουσίας και σήμερα υπάρχουν παντού, στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία, την Ελβετία, μέχρι και στην Ουκρανία και τη Ρωσία.³ Οι λύκοι επέστρεψαν και στην Ελλάδα και υπάρχουν από τον Έβρο έως την Κόρινθο.⁴ Φαίνεται ότι η προσπάθεια προστασίας τους πήγε πολύ καλά, γιατί πρόσφατα οι γκριζοί λύκοι αφαιρέθηκαν από τη λίστα των απειλούμενων ειδών, με αποτέλεσμα να επιτρέπεται πάλι το κυνήγι τους. Με λίγα λόγια, οι πληθυσμοί των γκριζών λύκων μειώνονται και αυξάνονται ανάλογα με τις διαθέσεις των ανθρώπων απέναντί τους. Καθώς αναλογιζόμουν τη σχέση ανθρώπων και λύκων, θυμήθηκα τον Μπακ.

Ο Μπακ, γιος του Έλμο και της Σεπ, ενός σκύλου του Αγίου Βερνάρδου κι ενός σκωτσέζικου τσοπανόσκυλου, ζούσε σαν

1 Γιώργος Ηλιόπουλος, «Λύκος», «Καλλιστώ» Περιβαλλοντική οργάνωση για την άγρια ζωή και τη φύση, χ.χ. (www.callisto.gr/wildlife/lykos).

2 Ιφιγένεια Βιρβιδάκη, «Αναδάσωση από 45 λύκους», *Καθημερινή*, 16.06.2014 (<https://www.kathimerini.gr/life/environment/771868/anadasosi-apo-45-lykoys/>).

3 «Γεράκια, βίσονες, λύκοι και κάστορες επανεμφανίζονται στην Ευρώπη», *Lifo*, 30.08.2020 (<https://www.lifo.gr/now/perivallon/294312/gerakia-visones-lykoi-kai-kastores-epistrefoy-n-stin-eyropi>).

4 «Οι λύκοι επέστρεψαν στην Ελλάδα», *Ethnos.gr*, 31.01.2020 (https://www.ethnos.gr/ellada/85805_oi-lykoi-epestrepsan-stin-ellada).

άρχοντας στο σπίτι του δικαστή Μίλλερ στην ηλιόλουστη Σάντα Κλάρα μέχρι το 1897, τότε που άρχισε στην Αμερική η τρέλα των χρυσοθήρων, που έμελλε να του αλλάξει και το πεπρωμένο. Η ζήτηση για γεροδεμένα σκυλιά τον έκανε να πέσει θύμα απαγωγής και από εκεί ξεκίνησε ένας άγριος αγώνας επιβίωσης και επιβολής με τα σκληρά αφεντικά του και τους άλλους σκύλους που ήταν στη δούλεψή τους. Έζησε τον νόμο του ισχυρότερου, που βασίλευε με το ρόπαλο και τη βία. Η ασφάλεια, η γαλήνη και η καλοσύνη είχαν εξαφανιστεί από τη ζωή του. Η ζωή του Μπακ ήταν πια μια διαρκής εμπόλεμη ζωή τόσο με τους ανθρώπους όσο και με τα άλλα σκυλιά. Από το άκακο περιλαίμιο του δικαστή στον ζεστό Νότο βρέθηκε με χαλινάρι στο στόμα να σέρνει έλκηθρα πάνω στους πάγους της Αλάσκας, διανύοντας ατέλειωτα μίλια πεινασμένος και εξουθενωμένος. Έμαθε να κάνει γούβες μες στο χιόνι για να ζεσταίνεται τις παγωμένες νύχτες. Η διαρκής πείνα τού έμαθε να καταβροχθίζει γρήγορα την τροφή του για να μην του τη φάνε άλλοι. Έπρεπε να προστατεύει τον εαυτό του από την τιμωρία των αφεντικών, την ύπουλη επιθετικότητα των άλλων σκύλων, τα αγρίμια που παραμόνευαν σε κάθε στροφή, την πείνα. Η περιπέτεια του Μπακ μου δημιουργούσε έναν κόμπο στο στομάχι. Όλη αυτή η βία και η συνεχής απειλή με τάραζαν. Ο Μπακ, προτού εξαφανιστεί στην άγρια φύση, ελεύθερος και πονεμένος, είχε προλάβει να αγαπήσει με πάθος έναν άνθρωπο, τον Τζον Θόρντον. Κι όταν αυτός σκοτώθηκε, δεν τον δέσμευε τίποτε πια.⁵

5 Jack London, *Το κάλεσμα της Άγριας Φύσης*, μτφρ. Τάκης Μενδράκος, εκδ. Πατάκη, 2018.

Ο Μπακ στοίχειωσε τα όνειρά μου εκείνο το βράδυ, που έμοιαζαν περισσότερο με εφιάλτη. Παρόλο που ήταν ένας θρύλος και η ζωή του ένα έπος, δεν ζήλευα την τύχη του. Ο Μπακ βρέθηκε, χωρίς τη θέλησή του, από την ασφάλεια ενός καλού σπιτικού, να παλεύει για την επιβίωσή του στην Άγρια Δύση, η οποία ήταν τόσο άγρια που προτίμησε να γίνει λύκος. Μετά ανακάλυψα τον Ασπροδόντη,⁶ το λυκάκι που γεννήθηκε σε μια αγέλη, σε μια συγκροτημένη οικογένεια δηλαδή, με τον αρχηγό της, την ιεραρχία της και τις κατανεμημένες ευθύνες των μελών της. Μαθαίνοντας για τη ζωή του Ασπροδόντη, κατάλαβα ότι οι αγέλες των λύκων είναι οικογένειες, με επίκεντρο τους γονείς και τα παιδιά τους και προσθήκη κάποιους θείους και θείες της ευρύτερης οικογένειας. Ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του στην εύρεση τροφής και στην προστασία και εκπαίδευση των μικρών. Όταν η πείνα θερίζει και τα στόματα πληθαίνουν, η αρχική αγέλη διασπάται σε μικρότερες που αυτονομούνται. Η ζωή των λύκων είναι χτισμένη πάνω στην οικογένεια.⁷ Τα μέλη της αγέλης έχουν δεσμούς αίματος βαθείς και μακροχρόνιους, αποδέχονται και σέβονται την ιεραρχία, αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους, προστατεύουν ο ένας τον άλλον, εκπαιδεύουν τα μικρά τους με αυστηρότητα και φροντίζουν τα γέριμα μέλη τους. Η σχέση του ζεύγους είναι διαρκείας και μονογαμική. Η αγέλη δεν είναι μια συμμορία τυχάρπαστων μελών με μόνο στόχο τον κοινό εχθρό και την επιβίωση. Έτσι, άλλαξε η αντίληψη που είχα και για την αγέλη και για τους λύκους. Ένωσα σεβασμό για τους άγριους προγόνους μου, θυμήθηκα τα αδέρφια μου που ποτέ δεν είχα

6 Jack London, *Ασπροδόντης*, μτφρ. Πόλυ Μοσχοπούλου, εκδ. Φουρφούρι, 2020.

7 Elli Radinger, *Η σοφία των λύκων*, μτφρ. Αλεξάνδρα Παύλου, εκδ. Πατάκη, 2019 σελ. 29.

σκεφτεί, τους γονείς μου που ποτέ δεν είχα γνωρίσει και τις οικογενειακές ευθύνες που δεν τις βλέπω στο είδος μου παρά μόνο σε σκυλίτσες όταν θηλάζουν τα μωρά τους. Κατάλαβα ότι στη μετάβαση από λύκο σε σκύλο χάθηκαν στη διαδρομή, εκτός από την άγρια φύση και τη μόνιμη απειλή, και σημαντικοί τρόποι οργάνωσης της ζωής μας.

Οι πρώτοι άνθρωποι που γνώρισε ο Ασπροδόντης ήταν Ινδιάνοι. Η μάνα του κι αυτός αναγνώρισαν την ανωτερότητά τους και υποτάχθηκαν σ' αυτούς. Η ζωή κοντά τους, παρά τις κακουχίες, τη βάνουση συμπεριφορά και τη σκληρή δουλειά, ήταν πιο ελκυστική από τον διαρκή πόλεμο επιβίωσης στη φύση. Ο Ασπροδόντης, όπως και ο Μπακ στη δική του πορεία, σκληραγωγήθηκε, έγινε πονηρός και βίαιος, ταραχοποιός και καβγατζής, προκειμένου να επιβιώσει στον καταυλισμό. Τραυματίσε και τραυματίστηκε πολλές φορές, έφαγε ξύλο, μαστιγώθηκε, πείνασε, κρύωσε. Έκανε πολλούς εχθρούς και δεν χαλάρωνε ποτέ. Σ' ένα άγγιγμα θανάτου, που θα ήταν και το μοιραίο, τον έσωσε από του χάρου τα δόντια ένας λευκός άνθρωπος, ο Σκοτ, που τον πήρε υπό την προστασία του και τον φρόντισε με υπομονή και επιμονή. Ο Ασπροδόντης μπορεί να ήταν εξημερωμένος λύκος, αλλά ήταν επιθετικός και καχύποπτος. Ο Σκοτ τον ηρέμησε με τη στοργή του και ήταν η πρώτη φορά που ο Ασπροδόντης αγάπησε και άφησε πίσω του το μίσος. Όταν ο Σκοτ θα έφευγε από τον Βορρά για τον Νότο, δεν άντεξε να αφήσει πίσω του τον Ασπροδόντη. Κι έτσι ο Ασπροδόντης, ακολουθώντας ακριβώς την αντίστροφη πορεία από αυτήν του Μπακ, βρέθηκε από τον Βορρά στον Νότο, στο Σαν Χοσέ της Καλιφόρνιας, να ζει στο μεγάλο σπίτι του Σκοτ με όλη του την οικογένεια και να μαθαίνει τους νόμους μιας άλλης ζωής που δεν είχε ξανασυναντήσει.